

(Фокус, 6.8.2011)

"Бити ил' не бити? - питање је сад. Је л' љепше у души трпјети праћке и стријеле судбе објесне, или на оружје против мора биједа дићи се, и борбом учинити им крај?" (Шекспир, Хамлет)

Штета је што Србија у овом часу нема за свог лидера извјесног социјалдемократу, првог ратника Федерације. Он је Хрватима запријетио да ако и помисле да остваре неку своју аутономну област те да тако, по њему, откину дио бошњачког лебенсвелта (животног простора), да ће бити крви до кољена, тако да ће садашње клање у Либији бити Дизниленд у односу на оно што би се у Федерацији дешавало.

Исти социјалдемократ види себе и као Валтера (Тита) који брани мултикултурно муслиманско Сарајево и Федерацију, а сутра, ако Он буде хтио, и цијелу БиХ. Машалах (МА ША АЛЛАХ, божја воља)! Дакле, да је тај страшни ратник вођа Србије умјесто садашњег председника србо-Гандија, средио би за тили час међународну заједницу, НАТО и специјалне полицијске снаге Албанаца и завијорио српску заставу на сред Приштине за све вијеке вјекова.

Нажалост, Срби нису те среће да имају таквог вођу, па из дана у дан тону у све веће самопонижење. Оно мало Срба што је остало на Космету препуштено је само себи и воде свој посљедњи смртоносни бој како против својих сусједа Албанаца, тако и против најмоћнијих НАТО земаља Запада.

Њихова браћа с друге стране, силом оружја успостављене границе, без икаквог видног интереса гледају нову српску Голготу која је, можда, и договорена са Западом од стране

србо-Гандијеваца. Бит ће мало медијског писања, преостали Срби ће се иселити са Космета и бура у чаши воде убрзо ће се смирити, а остатак Србије биће у Европи. Тако су, с извјесном вјеројатношћу да је то точно, пројектирали србо-Гандијевци, истакнути мирољупци и фанатични поборници међународног права. Додуше, постоје у Србији и оружане снаге, али оне се, како је више пута речено, употребљавају једино против српских хулигана!

Ситуација на Космету је, међутим, очајничка по тамошње Србе. Окупационе НАТО снаге (потпуно је свеједно како се зову: ЕУФОР, ЕУЛЕКС, итд.) које слиједе упуте политичких врхова најмоћнијег дијела Запада, отворено сурађују с властима нелегално прокламиране државе Косово. Отужно је гледати како косметски Срби преговарају с командантима окупационих НАТО снага.

Ти генерали су оловни војници првенствено САД, Велике Британије, Француске и Њемачке, и њима је дато наређење да нелегалне албанске власти заузму своје нове границе. И никакви преговори с овим оловним војницима, преговори који се, у ствари, свODE на немилосрдно понижавање Срба, неће ове директиве промијенити.

Све у свему, ситуација се своди на сљедеће. Косметски Срби су препуштени сами себи на милост и немилост пошто београдске власти осим јалове реторике и отужне патетике, неће ни прстом мрднути да им помогну. Мада, истини за вољу, Србија, према Кумановском споразуму из 1999, има право да на Космету држи око тисућу војника, полицајаца и цариника. Али београдске власти, које толико цијене међународно право, тога никако да се сјете! Поврх свега, косметски Срби, првенствено они до Ибра, немају никаквог адекватног оружја којим би се супротставили окупационим снагама. Другим ријечима, ако желе да не изгубе своја тисућљетна огњишта, преостаје им једино, оно што је за београдске власти тек неплодна реторика, гандијевски начин борбе. Морају, дакле, одржати барикаде које су успоставили, бити непрекидно и масовно на њима и, без икаквог насиља, исказати свијету достојанство и љубав према својој родној грудима. Ако се неколико десетака тисућа Срба буде, у овом смислу, бескомпромисно понашало, НАТО окупационе снаге биће немоћне. Дилема косовског распећа Србије: отићи-побјећи или остати, јесте хамлетовска, али вриједи и покушати и истрајати у борби за свој духовни и територијални идентитет.